

AI'ens Evige Memento Mori – Anmeldelse af KONTINUUM

Nogle gange går det op for én – begravet op til knæene i digtromaner, autofiktion og omsorgslitteratur – at man savner et stykke ren, gammeldags fiktion. Sådan ét, man kan finde i en slidt gammel paperback for en halvtredser i det lokale antikvariat, med lovning om spekulative teknologier og højt drama. KONTINUUM af Søren Lind og Onkel Hawaii er ikke nødvendigvis sådan en bog. Men den er tæt på.

Spiludvikleren Andreas Holm bliver, engang i fortiden, antastet af den gale psykiater Zachariassen. Hans projekt er at skabe et AI-genereret efterliv, hvor (velhavende) terminale patienter kan logge deres bevidsthed mens deres kroppe fryses kryogenisk ned, og leve evigt i et designet dødsrige. Det bliver de to fantasters magnum opus, mens døden lige så stille kravler ind i alle hjørner af Andreas' liv.

Andreas bliver også efterlivets første patient, da han udvikler terminal kræft. Det er her, vi følger ham – vandrende hvileløst rundt i et halvfærdigt univers, hvor kronologier og minder er gået i stykker. Han ved ikke, hvor længe, der er gået. Ved ikke, om det er systemet, der gør ham til en hukommelsesløs bugtalerdukke, kastet rundt på må og få, eller hans egen bevidsthed, der er i opløsning. Han mistænker, at noget er galt, da Zachariassen febrilsk forsøger at kontakte ham i efterlivet. Men han ved, uden at vide hvorfor, at hans gamle kollega vil ham det ondt. Da andre patienter begynder at dukke op i efterlivet, alt for tidligt ifølge Andreas' kronologi, spidser hans jagt på egne minder til.

”Det er min vitrifikation, min krop, som den blev lagt i dvale i Gludsted Plantage. En genskabelse af den kødelige krop og bevidsthed, der føder min ekstension i Systemet. Dette er, hvor virkeligheden og efterlivet mødes. I denne scene. Koglekirtlen, hvor sjæl og legeme vekselvirker. Denne vinteraften, dette mørke, denne tilstedeværelse af et sparsomt oplyst intet, der fylder det hele og ikke kan omstødes. Dette er punktet hvor jeg kan synke ned under den frosne vandoverflade, tage mine synder med mig og drukne dem i en fuldbyrdet og definitiv forfrysning, tage tidernes opbrud og sammensmeltning med mig, nulstille og bringe alting til ophør.

Jeg tvivler.”

Døden er det altoverskyggende tema i KONTINUUM. Flugten fra den, om det er den fysiske død eller blot mindet om den. Døden følger vores hovedperson gennem livet, ligesom livet (det kunstige) følger ham ind i døden. Hans lillesøster, da han var barn - død af meningitis, eller druknet i en håndvask? Hans kone, Anna. Ham selv. Og så en ukendt død, han ved eksisterer, men ikke har adgang til. Døden, dødsårsagen, sættes op mod det digitale univers - Andreas, hans kone og alle de patienter han møder, dør af kræft. Kræften, der ligesom den AI-genererede verden vokser usynligt, uperfekt, antimenneskeligt, mens man kigger væk. Druknedøden, som han ikke ved, hvor kommer fra - som han selv drukner i manglende minder, i efterlivets ulidelige tomhed. Han begynder romanen foran et Øresund, der tømmer sig selv for vand. Vågner igen og igen op under vandet. I håndvasken? Kronologien er opløst i død, i sorg, i skam, i ulidelig virkelighed.

Man mærker tydeligt at forfatteren, Søren Lind, laver film til daglig. Man kan ikke undgå at forestille sig spillefilmen, i stil med Memento eller Eternal Sunshine, mens man læser. Der er også leveret et soundtrack diagetisk i teksten; Satie's inderligt sælsomme Gnossienne nr. 3, som jeg hører igen og igen under læsningen, ligesom Andreas Holm gør det:

”Først nu bemærker jeg musikken fra højttalerne i barens baglokale. Erik Saties Gnossienne nr. 3, stadig lige gådefuld og drilsk i sin enkelthed, uanset hvor ofte jeg hører den. Melodien fortæller mig, at der endnu er tid. Gnossiennen er den formelle pladsholder, indtil lyddesignet falder endeligt på plads. Hvor end der kan høres musik

er det den, der spiller. [...] Gnossiennen var mit eget valg, dens vekslen mellem det dunkle og det paradiske, vævende, famlende, som et lidende intellekt, der forsøger at finde vej ud af en vildelse, excentrisk og ensom, som Satie selv. [...] Et kontinuum afbrudt af sin egen naturlige forlængelse. Det uphørliges opdeling i enkeltdele. Jeg kender fornemmelsen.”

KONTINUUM formår, ret imponerende, at være både et dramatisk velsammenskruet sci fi-værk, med action, plot og emotionelle højdepunkter, og en langsom, ikke-linear overvejelse over døden, mindet, sorgen. Også et tilbageholdende værk, der bæres af tætte beskrivelser og korte sætningskonstruktioner fremfor teoretisk fabuleringen. Nok fordi Lind formår det ret sjældne mesterstykke i sci fi-litteraturen; at skabe en spekulativ teknologi, der naturligt beskriver det menneskelige, åndelige, problem han forsøger at nå ind til. Gennem teknologien beskrives mennesket.

Udgivet, som bogen er, af undergrundskongerne i Baggaardsbaroner, er chancen nok lille for, at KONTINUUM når bredt ud på det danske marked. Men det er en fejl – den kunne for den sags skyld også godt bære et par oversættelser og en filmatisering.

[Facebook < https://www.facebook.com/litteraturnu >](https://www.facebook.com/litteraturnu) / [Instagram < https://www.instagram.com/litteraturnu.dk >](https://www.instagram.com/litteraturnu.dk)

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med [Hilsen IT < https://hilsenit.github.io/ >](https://hilsenit.github.io/)